

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายปัญญา อุดชาชน ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๖๔

เรื่องพิจารณาที่ ๑/๒๕๖๔

วันที่ ๒๒ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

ระหว่าง { ประธานสภาผู้แทนราษฎร ผู้ร้อง
นายสิระ เจนจาคะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของนายสิระ เจนจาคะ สิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๑ (๖) ประกอบมาตรา ๙๘ (๑๐) หรือไม่ นับแต่เมื่อใด

ความเห็น

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๑ บัญญัติว่า “สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลง เมื่อ ... (๖) มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๙๘ ...” และมาตรา ๙๘ บัญญัติว่า “บุคคลผู้มีลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นบุคคลต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ... (๑๐) เคยต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือกระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ หรือความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ที่กระทำโดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน กฎหมายว่าด้วยยาเสพติดในความผิดฐานเป็นผู้ผลิต นำเข้า ส่งออก หรือผู้ค้า กฎหมายว่าด้วยการพนันในความผิดฐานเป็นเจ้ามือหรือเจ้าสำนัก กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ หรือกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินในความผิดฐานฟอกเงิน ...” บทบัญญัติมาตรา ๑๐๑ (๖) ประกอบมาตรา ๙๘ (๑๐) เป็นบทบัญญัติเพิ่มขึ้นใหม่ที่กำหนดลักษณะต้องห้ามบางประการของบุคคลเพื่อบังคับให้ใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยมีเจตนารมณ์

เพื่อป้องกันมิให้บุคคลที่ขาดความน่าเชื่อถือในความสุจริตหรือผู้ที่เคยทำความผิดอันเป็นปฏิปักษ์ต่อประโยชน์สาธารณะเข้ามาดำรงตำแหน่งในทางการเมือง อันจะเป็นหนทางให้เกิดการทุจริตหรือประพฤติมิชอบในการใช้ฐานะตำแหน่งและอำนาจหน้าที่ของฝ่ายการเมืองขึ้นได้โดยง่าย เนื่องจากบุคคลที่จะเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้ใช้อำนาจนิติบัญญัติในฐานะที่เป็นผู้แทนปวงชนชาวไทยจึงต้องได้รับการถ่วงดุลของคุณสมบัติเบื้องต้น เพื่อเป็นหลักประกันว่าบุคคลนั้น ๆ จะปฏิบัติหน้าที่อย่างซื่อสัตย์สุจริต มีความประพฤติและคุณสมบัติเป็นที่ยอมรับและเชื่อถือของสาธารณชนในทุกด้าน ปราศจากมลทินมัวหมอง

คำว่า การมีคำพิพากษาถึงที่สุด หมายถึง คดีที่ศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ได้มีคำพิพากษาแล้ว แต่คู่ความมิได้ใช้สิทธิอุทธรณ์หรือฎีกาคำพิพากษาของศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ ผลแห่งคดีถึงที่สุดย่อมต้องเป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นกรณีไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ หรือเป็นไปตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ในกรณีที่มิได้ใช้สิทธิฎีกา รวมทั้งในกรณีที่มีการใช้สิทธิอุทธรณ์และมีคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์แล้ว กฎหมายบัญญัติให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่ที่สุด ผลแห่งคดีถึงที่สุดย่อมต้องเป็นไปตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์หรือในกรณีใช้สิทธิฎีกาและศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาในประเด็นแห่งคดีนั้น ผลแห่งคดีถึงที่สุดย่อมต้องเป็นไปตามคำพิพากษาของศาลฎีกาหรือหากศาลชั้นใดมีคำพิพากษาแล้วไม่ใช้สิทธิอุทธรณ์หรือฎีกาต่อศาลที่สูงขึ้นไป หรือกฎหมายห้ามมิให้อุทธรณ์หรือฎีกาในเรื่องนั้น ๆ ถือว่า คดีมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว ทั้งนี้ คำพิพากษาถึงที่สุดแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ คำพิพากษาถึงที่สุดตามแบบพิธี หมายถึง เป็นคำพิพากษาถึงที่สุดที่ทำให้กระบวนการพิจารณาคดีของศาลได้สิ้นสุดลง เช่น การพิพากษายกฟ้องเนื่องจากคดีขาดอายุความหรือการนำคดีมายื่นอุทธรณ์หรือฎีกาเมื่อพ้นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด เป็นต้น และคำพิพากษาถึงที่สุดตามเนื้อหา หมายถึง เป็นคำพิพากษาที่ได้วินิจฉัยในเนื้อหาของคดีว่าจำเลยกระทำความผิดจริงตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่แล้ว

อนึ่ง ตามแนวคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา ตามบันทึกคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสรีจที่ ๗๗/๒๕๕๒ ที่ได้วินิจฉัยของคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ใหญ่บ้านตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. ๒๔๕๗ โดยมีความเห็นว่า คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ที่จะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๒ (๑๑) ของพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. ๒๔๕๗ ที่บัญญัติว่า ผู้ที่รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านต้องไม่เคยเป็นผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายตามที่กำหนดในบทบัญญัติดังกล่าว จากบทบัญญัติเช่นว่านี้ไม่ต้อง

พิจารณาว่าบุคคลนั้นจะมีโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ เพียงแต่บุคคลดังกล่าวมีคำพิพากษาโดยศาลว่ากระทำความผิด ต้องถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ขาดคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามในการเป็นผู้ใหญ่บ้านตามมาตรา ๑๒ (๑๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว

นอกจากนั้น บทบัญญัติมาตรา ๙๘ (๑๐) มีเจตนารมณ์สำคัญโดยไม่ได้คำนึงว่าในช่วงการกระทำความผิดหากมีการล้างมลทินหรืออภัยโทษก็ตาม ผู้กระทำความผิดจะไม่ได้รับผลจากการล้างมลทินหรืออภัยโทษแต่อย่างใด

การล้างมลทิน (Rehabilitation) หมายถึง การลบล้างโทษที่บุคคลผู้กระทำความผิดและได้รับโทษมาครบถ้วนและพ้นโทษแล้ว มีผลทางกฎหมายเท่ากับบุคคลนั้นไม่เคยได้รับโทษมาก่อน แต่ไม่ได้ลบล้างการกระทำที่เป็นความผิดโดยถือว่าเคยกระทำความผิดอยู่นั่นเอง ทั้งนี้ การล้างมลทินให้ตราเป็นพระราชบัญญัติ เช่น พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๔ บัญญัติว่า

มาตรา ๔ ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ต้องโทษในกรณีความผิดต่าง ๆ ซึ่งได้กระทำการก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษในกรณีความผิดนั้น ๆ

การอภัยโทษ (Pardon) หมายถึง การให้อภัยแก่ผู้ต้องโทษที่กำลังได้รับโทษอยู่ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องถูกลงโทษต่อไป การอภัยโทษมี ๒ วิธีการ คือ การขอพระราชทานอภัยโทษจากพระมหากษัตริย์เป็นการเฉพาะราย หรือการตราพระราชกฤษฎีกาโดยฝ่ายบริหารให้กับบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ ผลทางกฎหมายของบุคคลเมื่อได้รับการอภัยโทษแล้ว ยังถือว่าเป็นบุคคลถูกลงโทษเช่นเดิม

ดังนั้น กล่าวโดยสรุปแล้วรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๙๘ (๑๐) มีเจตนารมณ์ห้ามมิให้บุคคลที่เคยต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุดตามการกระทำความผิดที่รัฐธรรมนูญบัญญัติ เป็นผู้ที่มีลักษณะต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรถึงแม้ว่าบุคคลนั้นได้รับการล้างมลทินหรืออภัยโทษก็ตาม

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคดีใช้ระบบไต่สวน (Inquisitorial System) ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง โดยได้ให้ทั้งผู้ร้องและผู้ถูกร้องชี้แจงข้อกล่าวหาและยื่นพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนได้เรียกเอกสารและหลักฐาน จำนวน ๕ หน่วยงาน ประกอบด้วย ศาลอุทธรณ์ ศาลแขวงปทุมวัน สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลแขวง ๖ (ปทุมวัน) เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานครและกองทะเบียน

ประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เมื่อคดีมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้ จึงยุติการไต่สวนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง จึงถือว่ากระบวนการพิจารณาคดีได้ให้ความเป็นธรรมแก่คู่กรณี (Fair Trial) และสอดคล้องกับหลักนิติธรรม (The Rule of Law)

ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ถูกร้องเคยต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่กระทำโดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้อง คำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา คำชี้แจงของหน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้อง และเอกสารประกอบปรากฏว่า ผู้ถูกร้องถูกจับกุมที่สถานีตำรวจนครบาลปทุมวัน เลขคดีอาญาที่ ๒๘๘๙/๒๕๓๗ ข้อหาร่วมกันฉ้อโกง ต่อมาสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลแขวง ๖ (ปทุมวัน) ได้รับสำนวนจากสถานีตำรวจนครบาลปทุมวัน เป็นสำนวน ส.๑ เลขรับที่ ๓๖/๒๕๓๘ คดีระหว่าง พันตำรวจตรีเชมรินทร์ หัสศิริ (ยศในขณะนั้น) เป็นผู้กล่าวหา ผู้ถูกร้องเป็นผู้ต้องหาที่ ๑ นายสมชาย เกียรติวิทียาสกุล เป็นผู้ต้องหาที่ ๒ และนายสิทธิชัย ตุลยนิชก์ เป็นผู้ต้องหาที่ ๓ ข้อหาร่วมกันฉ้อโกง จากนั้นเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๓๘ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลแขวง ๖ (ปทุมวัน) เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องผู้ถูกร้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ ต่อศาลแขวงปทุมวัน เป็นจำเลยในคดีหมายเลขดำที่ ๘๑๒/๒๕๓๘ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๒๑๘/๒๕๓๘ ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ มาตรา ๙๑ มาตรา ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ และสั่งให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินแก่ผู้เสียหายและริบสัญญาจะซื้อจะขาย ทั้ง ๓ ฉบับ มีคำสั่งให้ยุติการดำเนินคดีผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ เนื่องจากคดีขาดอายุความ ร้องทุกข์ และเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ ศาลแขวงปทุมวันมีคำพิพากษาว่าผู้ถูกร้อง มีความผิดอาญาฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ รวม ๒ กระทั่งให้จำคุก กระทั่งละ ๔ เดือน เรียงกระทงลงโทษรวมจำคุก ๘ เดือน ผู้ถูกร้องรับสารภาพลดโทษกึ่งหนึ่ง ตามมาตรา ๗๘ คงจำคุก ๔ เดือน กับให้ผู้ถูกร้องคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายและริบสัญญาจะซื้อจะขาย แม้จากคำชี้แจงของเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานครไม่ปรากฏ ข้อมูลการต้องขังและรายนามผู้ต้องขังระหว่างอุทธรณ์ฎีกา (รท.๒๓ ก) เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าวยังไม่มีการบันทึกข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ อีกทั้งเอกสารถูกทำลายจากเหตุการณ์อุทกภัย ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ก็ตาม แต่ศาลอุทธรณ์ได้ชี้แจงว่าคดีดังกล่าว ไม่ได้ขึ้นสู่การพิจารณาของ ศาลอุทธรณ์ตามหนังสือที่ ศย ๒๐๐/๑๘๔๙ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๖๔ นอกจากนั้น จากบันทึก

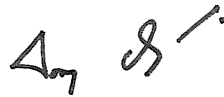
หน้าสำนวนของศาลแขวงปทุมวันโดยปรากฏช่องลายเซ็นระหว่างโจทก์และจำเลยที่ศาลได้อ่านคำพิพากษาในคดีเรื่องนี้ให้คู่ความฟังแล้ว คู่ความจึงได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญนั้น แม้ลายเซ็นของโจทก์มีลักษณะแตกต่างกันก็ตาม แต่พ.ต.อ.เขมรินทร์ หัสศิริ ได้ให้การรับรองว่าเป็นลายเซ็นของตนเองขณะที่มียศเป็น พ.ต.ต.เขมรินทร์ หัสศิริ ซึ่งเป็นผู้เสียหายในคดีเรื่องนี้จริงเมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๔ ซึ่งนำส่งโดยประธานสภาผู้แทนราษฎรตามคำร้องทั่วไปลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๖๔ จึงเป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเป็นผู้เสียหายคนเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ ข้อโต้แย้งต่าง ๆ ของผู้ถูกร้องจึงไม่อาจรับฟังได้ ดังนั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้ฟังได้ว่าผู้ถูกร้องเคยต้องคำพิพากษาของศาลแขวงปทุมวันว่ากระทำความผิดในความผิดฐานฉ้อโกง ซึ่งเป็นคดีความผิดอันยอมความได้ แต่ไม่ปรากฏพยานหลักฐานเพื่อยืนยันว่ามีการอุทธรณ์ ถอนคำร้องทุกข์ หรือจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ย่อมถือได้ว่าคดีดังกล่าวเป็นคดีที่มีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแล้ว จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกร้องเป็นผู้ที่เคยต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่กระทำโดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา ผู้ถูกร้องจึงเป็นบุคคลมีลักษณะต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๙๘ (๑๐) เป็นเหตุให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๑ (๖)

ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปมีว่า เมื่อวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๑ (๖) ประกอบมาตรา ๙๘ (๑๐) แล้วสมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงนับแต่เมื่อใด เห็นว่า เมื่อผู้ถูกร้องเคยต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่กระทำโดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญาตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกร้องมีลักษณะต้องห้ามตั้งแต่วันที่ใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คือ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ แล้วแต่เนื่องจากรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๐ บัญญัติให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเริ่มตั้งแต่วันเลือกตั้ง สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องจึงสิ้นสุดลงนับแต่วันเลือกตั้ง คือ วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๖๒

เมื่อสมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงทำให้มีตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มาจากการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเลือกตั้งว่างลงและต้องดำเนินการตราพระราชกฤษฎีกาเพื่อจัดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตเลือกตั้งขึ้นแทนตำแหน่งที่ว่างภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรว่างลงตามรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๑๐๕ วรรคหนึ่ง (๑) ประกอบมาตรา ๑๐๒ จึงให้ถือว่าวันที่ตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรว่างลง คือ วันที่ศาลรัฐธรรมนูญอ่านคำวินิจฉัยให้แก่คู่กรณีฟังโดยชอบตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗๖ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติให้คำวินิจฉัยของศาลมีผลในวันอ่าน คือ วันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๔

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๑ (๖) ประกอบมาตรา ๙๘ (๑๐) นับแต่วันเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คือ วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๖๒ และให้ถือว่าวันที่ศาลรัฐธรรมนูญอ่านคำวินิจฉัยให้แก่คู่กรณีฟังโดยชอบตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗๖ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติให้คำวินิจฉัยของศาลมีผลในวันอ่าน คือ วันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๔ เป็นวันที่ตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มาจากการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเลือกตั้งว่างลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๕ วรรคหนึ่ง (๑) ประกอบมาตรา ๑๐๒

(นายปัญญา อุดชาชน)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ